కలకరిగిపోయింది

కె. రామారావు

గుడి గంటలు మ్రోగుతున్నాయి. అర్చన జరుగుతున్నట్టుంది. ఇవాళ శేషాద్రి వెళ్ళాడు గుడికి.

టైము ఏడుగంటలయి నట్టుంది. రైలుకి మరొక్క గంటే టైముంది.

అద్దం ముందు నిలుచున్నాను. ఉంగరాలు తిరిగిన జుత్తు ముఖానికో ఎంత సోయగాన్నిస్తోంది. "లేత నీలిరంగు ప్యాంటు, సెల్ఫ్ డిజైను వున్న తెల్లని షర్టు. టక్ చేశాను!" టై కట్టుకుంటూ మరోసారి అద్దంలో చూసుకున్నాను! "నాకు నేనే ముద్దు వస్తున్నాను!"

చిన్న నవ్వు వెలిగింది పెదవుల మీద.

చేతితో జుట్టుని మరో సారి సర్దుకున్నాను. వంకులు తిరిగి మిలమిల మెరుస్తోంది.

"నేనూ అందగాణ్నే!" అనుకున్నాను ఒక్కసారి. ఆక్షణంలో జీవితం రంగుల కలలా అనిపించ సాగింది.

"చంటీ ఏవిటిరా ఆముస్తాబు?" అంటూ నవ్వింది అప్పుడే అక్కడకు వచ్చిన అమ్మ.

"ఎప్పుడూ నేను చంటినేనా అమ్మా?" "చక్కగా పేరు పెట్టి పిలవరాదూ?" కినుక వహించాను అమ్మమీద.

అమ్మ నవ్వి అంది" చంటీ ఈ రోజు గుడికి వెళ్ళవా?" అని.

"వెళ్ళను!" "పట్నం పోతున్నాను!" అన్నాను,

"పట్నమా?" ప్రశ్నార్థకంగా చూసింది అమ్మ నావైపు.

"గాయిత్రిని చూడడానికి వెళ్తున్నాను!" అన్నాను అమ్మవైపు తిరిగి.

అమ్మ ముఖంలో కోటి జోత్స్నల కాంతులు వెలుగొందాయి. కన్నులలో సన్నని తడి కూడా మెరిసింది. అది ఆనందవిషాదాల మేలి కలయిక. జీవితాన్ని కాచి వడపోసిన అనుభూతి అమ్మ ముఖంలో కనుపిస్తూ వుంటుంది నాకు!

ఆమెకు పుట్టినింటి మీద వున్న అభిమానం కూడా బహుదొడ్డది. "ఆవిషయం నాకు చాలా ఆశ్చర్యాన్ని కలిగిస్తూ వుంటుంది!"

"సాంబమూర్తి మామయ్యకు మాకు సంబంధ బాంధవ్యాలు తెగిపోయి చాలా రోజులయ్యింది!" దీనికి అనేక కారణాలున్నాయి.

"నేనప్పుడే గాయిత్రిని చూసి పదేళ్ళయ్యింది!" "గౌన్లలో చూశాను!.... ఇప్పుడెలా వుందో?"

"గాయిత్రి!" ఆ పేరు నామనస్సుకి చక్కిలిగింతలు పెడుతూ వుంటుంది.

"ఒరే చంటీ గాయిత్రిని నువ్వెలాగైనా పెళ్లి చేసుకోవాలి!" "మామయ్య బందిఖానా నించి ఆమెను ఎలాగైనా తప్పించాలి!" "ఆమె జీవితం ఎడారిలో కోయిలలా అయిపోకూడదు!" "మావి చిగుర్లు తిన్న కోయిలలా మధురని స్వనాలను ఒలికించాలి!"

గాయిత్రి చిన్నప్పుడే భర్తను పోగొట్టుకుంది.

"అమ్మ ఉద్దేశ్యం సబబయినదే!" కాని.... కాని.... నేను..... మరి ఊహించ లేక పోయాను!

"అమ్మలాంటి వాళ్ళు ఎందరు వుంటారు లోకంలో ?"

అమ్మ శ్రీమంతుల ఆడబిడ్డ. "అన్నదమ్ముడికి ఇష్టం లేని పెళ్ళి చేసుకుని పుట్టినింటికి దూరమయ్యింది!"

"మామయ్యకి అమ్మ చచ్చినదానితో సమానమే!"

అమ్మని అలా దూరం చేసుకున్న మామయ్య గాయిత్రికి మళ్లీ పెళ్లి చేస్తాడా?" చిన్న ధర్మ సందేహం కదలాడింది నాలో.

"గాయిత్రిని ఆకర్షించాలి!" "ఎలా?" "జీవితంలో ఓడిపోయిన గాయిత్రి నన్ను తప్పకుండా అంగీకరిస్తుంది!" "అమ్మ నిరాశావాదాన్ని భరించదు!" "చంటీ నీకేం తక్కువరా?" "చదువుకున్నావు!" "అందంగా వుంటావు!" అని.

"ఒక్కసారి వేదాంతిలా నవ్వుకున్నాను!"

పాత పుస్తకాల షాపులో ఏదో పుస్తకం కొనుక్కుని బయలుదేరాను.

రైలు వేగాన్ని పుంజుకుంది. కొత్త పట్నం చేరుకునే సరికి సాయంత్రం అవుతుంది. అసలే ప్యాసింజరుబండి. నెమ్మదిగా పోతుంది.

పదేళ్ళ క్రితం ఎవరింట్లోనో పెళ్ళికి వస్తే చూసేను గాయిత్రిని. అప్పటికి ఆమెకి పన్నెండేళ్ళుంటాయి.

"ఒరే చంటీ మీ మామయ్య కూతురు గాయిత్రి!" అంటూ రహస్యంగా చూపించింది అమ్మ. అప్పటికే గాయిత్రీ వాళ్ళమ్మ వచ్చి బరబర లాక్కు పోయింది గాయిత్రిని.

అమ్మ సాంబమూర్తి మామయ్యని అర్థించడం నాకు బాగా గుర్తుంది!" అన్నయ్యా మన బంధుత్వం తుడుచుకుంటే పొయ్యేందుకు మసి బొట్టు కాదు! జీడి చుక్క!" గాయిత్రిని నా కొడుకు చంటికిచ్చి పెళ్ళి చెయ్యి!" అని.

సాంబమూర్తి మామయ్య గలగల నవ్వాడు! నా బిడ్డను దరిద్రం వరించడం నేను భరించలేను! అది

లక్షాధికార్ల కోడలు కావాలి!" అని.

ఏది ఎలా వున్నా కాలం ఆగదు.

ఇప్పటికి కూడా అమ్మలో ఆశ చావలేదు. నాలో గాయిత్రి మీద అంతర్లీనంగా వున్న ప్రేమ తాలూకు బీజం నన్ను మామయ్య దగ్గరకి వెళ్ళమని ప్రోద్బలం చేశాయి.

కంపార్టుమెంటు కిటికీ లోంచి ప్రకృతిని పరిశీలించ సాగేను. ఎన్నో వింత వింత దృశ్యాలు కదిలి పోతున్నాయి. ఇప్పటికి నా జీవితం ఓ గమ్యాన్ని చేరుకోలేదు!

"నేనీ ప్రయాణం ఎందుకు చేస్తున్నానో నాకే తెలియదు!" "ఇంతకీ గాయిత్రి నన్ను గుర్తిస్తుందా?" సాంబమూర్తి మామయ్య "నువ్వు ఎందుకు వచ్చావు?" అని నన్ను నిందిస్తే? నా ముందే అమ్మని తిడితే?"

చిన్నగా నవ్వుకున్నాను.

"అన్నిటికీ సిద్ధపడే బయలుదేరాను"!

"ఎలాగయినా గాయిత్రిని నాదాన్ని చేసుకోవాలి!" ఆ మధ్య ఎవరో అన్నారు. సాంబమూర్తి మామయ్య గాయిత్రిని గృహ నిర్బంధం చేశాడట! "ఆ పిల్ల ఇది మొదలు నిండు నూరేళ్ళ జీవితాన్ని ఎలా గడుపుతుంది?" "పోనీ మళ్ళీ పెళ్ళి చెయ్యరాదూ?" ఇదే అమ్మ ఉద్దేశ్యం.

"ఇందుకు సాంబమూర్తి మామయ్య అంగీకరిస్తాడా?"

ఏదో స్టేషన్లో ఆగింది రైలు. దూరంగా ఏదో రోడ్డు కనుపిస్తోంది. అక్కడ బస్సు ఏదో యాక్సిడెంటు అయినట్టుంది జనం గుమి గూడి వున్నారు. ఆ బస్సు కూడా కొత్త పట్నం వైపే పోతుంది.

"భగవాన్!" అనుకున్నాను గుండె మీద చేతితో రాసుకుంటూ. నేను ముందు బస్సులో నే వెళ్దామనుకున్నాను.

బండి మళ్ళీ కదిలింది పెద్ద కూతతో.

చేతిలో వున్న పాత పత్రికని తిరగేశాను. తక్కున నా చూపు ఒక చోట ఆగిపోయింది.

ఒక అభిమాన రచయితకి గాయిత్రి రాసిన ఉత్తరం అందులో వుంది. క్రింద అడ్రసు చూశాను. "గాయిత్రి. కొత్తపట్నం!" అని వుంది. "సందేహం

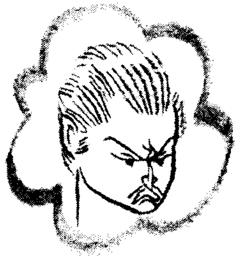

లేదు. ఈమె నాగాయిత్రే!"

ఓ సారి ఆ పత్రికని ముద్దు పెట్టుకున్నాను. "గాయిత్రీ నీకు రచయితలంటే ఇష్టమా?" "ఇన్నాళ్ళూ నాకు ఈ సంగతి తెలియనే తెలియదే!" స్వగతంలా అనుకున్నాను.

నిరుద్యోగ పర్వంలో ఓలలాడుతున్న నేను ఇలాంటి సంగతులేవి పట్టించుకోలేదు. కథలు రాయాలన్న ఉద్దేశం నాకు కలగనందుకు నన్ను నేనే నిందించు కున్నాను. "ఈ కథలు రాసే వాళ్ళందరూ పది సార్లు పుట్టారా?"

గాయిత్రి ఉత్తరాన్ని మరోసారి చదివాను. "రచయిత గారూ నేను మీ అభిమానిని". మీకు ఇంకా పెళ్ళి కాకుండా వుంటే నన్ను పెళ్ళి చేసుకోండి!" "సంఘసంస్కారాన్నీ, ఆదర్శాలనీ మీ రచనలలో గుప్పించే మీకు ఇదే మంత గొప్ప విషయం కాదు!"

"గాయిత్రి నాదైతే కథలు రాస్తాను!" "ఆమె సాహచర్యంలో నాకు ఇదో ఘన కార్యం కాదు!"

రైలు మళ్ళీ ఏదో స్టేషన్‌లో ఆగింది.

ఇక్కడ నలభై నిముషాలు ఆగుతుందిట బస్సు!

"అదే వూరో?" స్టేషన్‌లో వున్న బోర్డు చూశాను. "రాజానగరం" పెద్ద పెద్ద అక్షరాలలో వుంది పేరు.

పత్రికని ముఖానికి అడ్డు పెట్టుకున్నాను క్షణకాలం మళ్ళీ తీశాను స్టేషన్ ఎంతో బావుంది అంతటా నీడలు పరచుకుని నీలగిరిలావుంది

ఒక కాఫీ తెప్పించుకు తాగాను.

అలా బైటికి చూస్తూ కూచున్నాను కొంత మంది వ్యక్తులు కంపార్టు మెంట్లన్నీ వెతుకుతున్నారు ఎవరి కోసం?" అనుకున్నాను నాలో నేనే

నా ఊహలన్నీ గాయిత్రి చుట్టూ అల్లుకుంటు న్నాయి

"గాయిత్రి ఏస్వేచ్ఛా లేకుండా ఇంట్లోనే మగ్గిపోతున్నదా?" 'ఇంత చిన్నతనంలోనే ధైవం ఆమెకు ఎంత శిక్ష విధించాడు దేవుడు!"

గాఢమైన నిట్టూర్పు వెలువడింది నానుండి ఎలాగైనా మామయ్యతో పోట్లాడి గాయిత్రిని నా దాన్ని చేసుకోవాలి' "సంఘ సంస్కారాన్ని గురించి మామయ్యకి గట్టి ఉపన్యాసం ఇవ్వాలి' గాయిత్రి నన్ను మెచ్చుకోవాలి!"

"ఆనాడు నా తల్లిని దూరం చేశావుకాని ఈ నాడు నీ కూతుర్ని దూరం చేసుకోగలవా మామయ్యా? అని నిలదీసి అడగాలి సాంబమూర్తి మామయ్యని

అమ్మ చెప్తూ వుంటుంది, తనకి చిన్నప్పుడే పెళ్ళయ్యిందనీ, భర్త గతించాడనీ, అన్నా వదినలు నా నా సింసా పెట్టారనీ, సంస్కార హృదయుడయిన నాన్నను పెళ్ళి చేసుకుని దూరంగా వచ్చిందనీ, అప్పటి నించీ పుట్టి నింటితో సంబంధ బాంధవ్యాలు తెగి పోయాయని

అందుకే గాయిత్రి అంటే ఆమెకు అభిమానం గాయిత్రిని పెళ్ళి చేసుకుని మామయ్యకు బుద్ధి చెప్పాలి!" "దృఢ సంకల్పం నాలో చోటు చేసుకుంది!".

మరికొన్ని గంటలలో గాయిత్రిని చూడబోతున్నా నన్న ఆనందం నన్ను నిలువనియ్యడం లేదు

ఊహలలో తేలిపోతున్న నాకు "సార్ మీరు మీరు . బింద్ మాధవ్‌కదూ?" అన్న పిలుపు వినిపించి ఉలిక్కి పడ్డాను!

'అవును!" అన్నాను ఆశ్చర్య పోతూ.

కలకరిగి పోయింది

"అబ్బ మీకోసమే ఎదురు చూస్తున్నాం!" రైల్లో వస్తారో, బస్సులో వస్తారో, మీ సొంత కారులో వస్తారో?' అని తర్జన భర్జనలు జరుపు తున్నామనుకోండి !" మీరు ఇలా రావడం మీ నిరాడంబరత్వానికి చక్కని తార్కాణం' మీలాంటి పెద్ద రచయితలు మా ఆహ్వానాన్ని అందుకుని రావడం మాకు హర్షదాయకమైన విషయం!'

'రచయితా?" 'గతుక్కుమన్నాను!'

ఏదో చెప్పాలనుకున్న నన్ను వారు మాట్లాడనియ్యలేదు

"పదండి సార్ ఏర్పాట్లూ అవీ ఘనంగా చేశాం! ఇవాళ మీరాకతో మాసాహితీ సదస్సు వెలిగి పోవాలి!

'రండర్రా రండి!" రచయితగారొచ్చేసారు! అంటూ తనతో వచ్చిన కొంత మందిని పిలిచాడా వ్యక్తి

అందరూ బిలబిలాడుతూ వచ్చారు

ఒక ప్రఖ్యాత రచయితను చూశామన్న ఆనందం వాళ్ళ ముఖాలలో కొట్టవచ్చినట్లు కనిపిస్తోంది

అనుకోని ఈ సంఘటనకి నా మనస్సు వింతగా స్పందిస్తోంది

"ఇప్పుడు నేను రచయితను కాను!" అని వీరికెలా చెప్పడం?' 'వారి ఆశాభంగాన్ని నేను చూడ గలనా? "ఒక వేళ అసలు రచయితగారు గాని వస్తే? "ఎలాజరుగుతే అలా జరగనీ అనే నిశ్చయానికి వచ్చాను!' "నేను ఎలాగైనా గాయిత్రి దృష్టిలో గొప్ప రచయితగా గుర్తింపబడాలి!"

ఓసారి పత్రిక తెరిచి చూశాను బింద్ మాధవ్ గారికి అంటూ సంబోధించి గాయిత్రి రాసిన ఉత్తరం అందులో వుంది

'ఆమె ఎప్పుడైనా బింద్‌మాధవ్‌ని చూసిందా ఏమైనానా?' 'నేనే ఆ బింద్‌మాధవ్‌ని అని ఎందుకు చెప్పకూడదు? అని నిశ్చయించు కున్నాను!"

హుందాగా వాళ్ళ వెంట నడిచాను

"నా చేతిలోని పాత పత్రికలో నా అభిమాని ఉత్తరం అడ్రసు వున్నాయి ఎలాగూ ఇటు వచ్చాను కదా ఆమెను కూడా చూసి వెళ్తాను!" అన్నాను

నాకు అభిమానుల మీద వుండే అభిమానానికి వాళ్ళ ముఖాలు వెయ్యి కాండిల్ బల్బులా వెలిగాయి

"ఆ అభిమాని ఎవరో నిజంగా అదృష్ట వంతురాలు!" అన్నారు ఒకరిద్దరు స్పష్టాస్పష్టంగా

'మేము కూడా మీ అభిమానులమే,' మా గృహాల్ని కూడా పావనం చెయ్యండి! అన్నారు మరికొందరు

ఇప్పుడు అర్జంటు పనులున్నాయి!' "ఈసారి వస్తాను! అంటూ తప్పించు కున్నాను చిరునవ్వుతో

క్షణకాలం వాళ్ళ ముఖాలలో నీలినీడలు కదిలి అంతలోనే మాయమయ్యాయి

నాకు ఏర్పాటు చెయ్యబడిన గదిలోకి వెళ్ళి స్నానపానాద్యనుష్టానాలన్నీ ముగించుకుని, ట్రిమ్‌గా తయారయ్యాను!'

వాళ్ళు నన్ను సాదరంగా ఆహ్వానించి సాహితీ సదస్సు దగ్గరకి తీసుకెళ్ళారు

అందరూ హడావిడిగా తిరుగుతున్నారు అటూ ఇటూ ఒకరిద్దరు నా దగ్గరకి వచ్చి కరచాలనం చేశారు మరికొంత మంది ఆటోగ్రాఫులు అందించారు

ఇవన్నీ తరువాత!" ముందు రచయితగారు సభావేదికని అలంకరించాలి!' అంటూ ఎవరో వచ్చి నన్ను స్టేజి మీదికి తోడ్కుపోయాడు

నాకు ఏదో లోకంలో వున్న అనుభూతి కలుగుతోంది

సాహితీ సదస్సు అధినేత నను రసజ్ఞ సాహితీ వేత్తలకి పరిచయం చేశాడు

"ఈ రోజు శుభదినం !" ఎన్నాళ్ళుగానో ఎదురు చూస్తున్న అదృష్టం ఈ నాటికి మనకి దక్కింది! "ప్రముఖ రచయిత బిందుమాధవ్ గారు మన చిన్ని ఆహ్వానాన్ని పురస్కరించుకుని ఇక్కడికి రావడం ముదావహం

నిజానికి ఆయన క్షణం తీరిక లేని మహోన్నత రచయిత. ఆయన రచనలు వాస్తవానికి ప్రతీకలు, సమాజానికి దర్పణాలు! సంస్కరణకి నిదర్శనాలు!' అలాంటి రచయితను కలుసుకోవడం మన పూర్వజన్మ సుకృతం!' అనే చెప్పాలి!"

సభలో కరతాళధ్వనులు మిన్ను ముట్టాయి

నా పెదవుల మీద చిరుదరహాసం వెలిగిపోతోంది 'ఇది నా పూర్వజన్మ సుకృతం!' అనుకున్నాను! స్వగతంలో

ఇంతలో అధ్యక్షుల వారు లేచి ఏవేవో మాట్లాడారు నన్ను గురించి గర్వంతో నా ఎడద పొంగింది

"ఇది రాజానగరానికే గర్వకారణం!" అన్నారు ఎవరో "ఏది?' అంతరాత్మ పెట్టే ఘోష

"ప్రముఖ రచయిత బిందుమాధవ్‌ని సన్మానించడం!" వాస్తవం చెప్పిన సమాధానం.

నా మెడ పూలదండలతో నిండి పోయింది నా నుదుట పెద్ద కుంకుమ బొట్టు దిద్దబడి ముక్కు

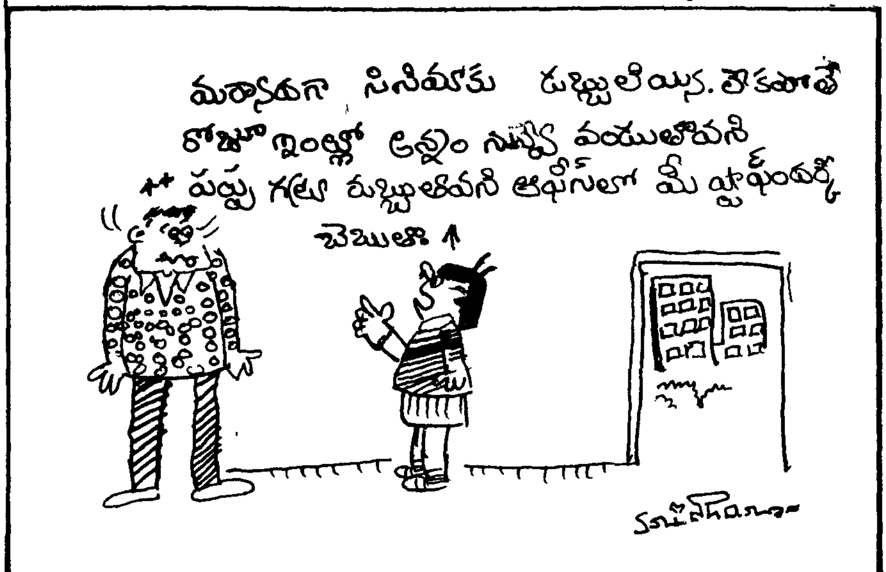

మిదికి రాలు తోంది కుకుమ

నాభుజం మీద మెత్తని శాలువా కప్పబడి వుంది ఇవన్నీ రాజానగరంలో వుండే మాజీ రచయిత వేంకటేశం గారిచేతి మీదుగా జరిగాయి

నన్ను మాట్లాడమన్నారు సాహితీ సదస్సు వారు నాకు తప్పలేదు లేచి నిలుచున్నాను మైకు ముందు ఫొటోలు క్లిక్ మన్నాయి రేపు ఇవన్నీ ప్రముఖ పత్రికలలో వస్తాయి!

ఒళ్ళు ఒక్కసారి జలదరించింది చిరు చెమటలు అలుముకున్నాయి ముఖం నిండా చేతిరుమాలుతో ముఖం తుడుచుకున్నాను నా కాళ్ళలో సన్నని వణుకు ప్రారంభమయ్యింది

ఏం మాట్లాడాలి? ఏది మాట్లాడాలి? వెయ్యి కళ్ళు నా వైపు ఆరాధనగా చూస్తున్నాయి

కాలేజ్ డిబేట్‌లో మాట్లాడిన మాటలు గుర్తు వచ్చాయి నేటి తెలు గు సాహిత్యం అనే అంశం మీద అనర్గళంగా మాట్లాడాను అరగంటసేపు

ఆనందంతో చప్పట్లు కొట్టారు అందరూ

ఇంకేం మాట్లాడాలో తోచలేదు ఓసారి వాచ్ కేసి చూసుకున్నాను ఇది గుర్తించినట్టున్నాడు నన్ను మొదట కలిసిన వ్యక్తి గబగబా స్టేజి మీదకు వచ్చాడు

బిందుమాధవ్ గారంటే సాధారణ మైన వ్యక్తి కాదు! ఆయన అమూల్యమైన కాలాన్ని మనం ఇంకా వినియోగించు కోవడం అంత మంచిది కాదు! మరల ఆయన మనకి తమ దర్శన భాగ్యాన్ని కలగజెయ్య వలసిందిగా కోరుతూ సభని చాలిస్తున్నాము అని

బ్రతుకు జీవుడా! అనుకుని కుర్చీలో కూలబడ్డాను వెండితో తయారు చేసిన ఏనుగుల జంట నాకు బహుమానంగా ఇవ్వబడింది

దాని వైపు అపురూపంగా చూసుకున్నాను

సభముగిసింది చాలామంది అభిమానులు నన్ను చుట్టు ముట్టారు అందరికీ ఆటోగ్రాఫులు ఇచ్చాను!

నన్ను స్టేషన్ వరకూ దిగబెట్టారు సాహితీ సదస్సువారు కొత్త పట్నం పోయే ట్రైన్ మూడు గంటలు లేటు అని తెలిసింది

అప్పటికి పదకొండు గంటలవుతోంది

వాళ్ళని వెళ్ళిపొమన్నాను

వెళ్ళలేక వెళ్ళలేక వెళ్ళారు వాళ్ళు

ఏదైనా లారీ మీద పోతే నయం అనుకున్నాను రైలు పట్టాలు దాటి రోడ్డు మీది కొచ్చాను!

చేతి సంచి బరువుగా వుంది దానినిండా పువ్వులదండలున్నాయి ఇవి గాయిత్రికి చూపించాలి!

దూరంగా క్రీనీడలో ఏదో మానవాకారం వస్తున్నట్టుంది కళ్ళు వెడల్పు చేసి చూశాను

ఆ ఆకారం చేరువయ్యింది అతను పురుషుడు నా వయస్సే వుంటుంది దేనికో హడా విడిపడుతున్నాడు

అతను కొంచెం నాలాగేవున్నాడు సన్నని గ్లాస్కో పంచె పలుచని సిల్కు లాల్చీ మెడలో బంగారు

విశాఖపట్నంలో జనవరి 12వ తేదీన ఆంధ్రప్రదేశ్ రాష్ట్ర సహకార బ్యాంకు జోనల్ ఆఫీసుకు మేనేజింగ్ డైరె శ్రీ ఎస్ ఏ ప్రసాద్ ఐ ఏ ఎస్ ప్రారంభిస్తున్న సందర్భంగా శ్రీయుతులు ఎన్ సత్తయ్యనాయ్డు ఎం ఏ వీరభద్రేశ్వరరావు, ఐ ఏ రాఘవులు ఎన్ రాధాకృష్ణారావు యితర అధికారులని కూడా చిత్ర చూడవచ్చు

గొలుసు చేతి వేళ్ళకి బంగారు వుంగరాలు ఉంగరాలు తిరిగిన జుట్టు

మీరు ఎక్కడనించి వస్తున్నారు? అన్నాడు అతను రాజానగరం నించి! అన్నాను నిర్లిప్తంగా

అక్కడ సభగాని సన్మానం గాని ఏదైనా జరుగుతోందా? ఆత్రుతగా ప్రశ్నించాడు

ఆఁ ఊఁ తడబడ్డాను

మీకూ తెలియదన్నమాట! అంటూ కదల బోయాడు అతను

మీరెవరు? అన్నాను ధైర్యం కూడగట్టుకుని

నాపేరు బిందు మాధవ్! ప్రముఖ రచయితని!

నాకీ రోజు రాజానగరంలో సన్మానం వుంది! కాని దురదృష్టవశాత్తూ బస్సు యాక్సిడెంటయి సకాలంలో వెళ్ళలేకపోయాను! ఏదో జీపు ఇటువైపు వస్తూవుంటే అందులో వచ్చాను! భగవంతుడి దయవల్ల దెబ్బలేవీ తగల్లేదు! ఈ సంగతి రాజానగరం సాహితీ సదస్సు వారికి చెప్పి ఇక్కడికి దగ్గరలో నే వున్న మా అత్తవారి ఊరు వెళ్ళిపోవాలి! అన్నాడు అతను గుక్క తిప్పుకోకుండా

నేను బిత్తరపోయాను

నా సన్మానం బరువుగా బాధాకరంగా పరిణమించింది

నేను ఆలోచనల నుండి తేరుకునేసరికి అతను రైలు పట్టాలు దాటి రాజానగరం వైపు దూసుకు పోతున్నాడు ఆ చీకట్లోనే

పోరాపక్షీ! అనుకున్నాను విసురుగా

నేను కొత్తపట్నం చేరుకునేసరికి ఉదయం ఆరు గంటలయ్యింది

సాంబమూర్తి మామయ్యని నన్ను నేనే పరిచయం చేసుకున్నాను

ఇన్నాళ్ళకి ఈ మామయ్య గుర్తు వచ్చాడన్న మాట? నిష్ఠూరమాడాడు మామయ్య

ఆశ్చర్యపోయాను! నన్ను గుర్తుపట్టడనుకున్న మామయ్య ఇలా పలకరించడంతో కొండనందు కున్నాను

గాయిత్రికి జరిగిన అన్యాయానికి కుమిలిపోతోంది! అన్నాను

మామయ్య మీసాలకిందుగా నవ్వాడు

ఒకనాడు విడిపోయిన ఈ రెండు కుటుం మళ్ళీ ఒక్కటవ్వాలని అమ్మ అభిప్రాయం! గా జీవితం మోడువారి పోకూడదు! చిగురించాలి!

నీకు అభ్యంతరం లేకపోతే నేను గాయిత్రిని చేసుకుంటాను! అన్నాను మామయ్య ముఖ చూస్తూ

ఈసారి మామయ్య గలగలా నవ్వాడు

అబ్బాయ్ కాలం మారిపోయింది! మీ రోజులువేరు ఈ రోజులు వేరు! గాయిత్రి నచ్చిన వ్యక్తిని పెళ్ళిచేసుకుంది! ఈ సారి అభ్యంతరం చెప్పలేదు!

అవాక్కయి పోయాను

బాబూ గాయిత్రిని చూస్తావా? నిన్నరాత్రి శిశువుని ప్రసవించింది! అన్నాడు మామయ్య

ఆ అవసరం లేదన్నట్టు మౌనం వహించాన

బాబూ ఇంకొక్కమాట! గాయిత్రి భర్త ప్ర రచయిత బిందు మాధవ్! నిన్న రాజానగరంలో సన్మానం వుందన్నాడు! ఈ వస్తూ వుండాలి!

మరి మామయ్య మాటలు వినిపించలేద కాలికింది భూమి పగిలినట్టనిపిస్తోంది

గిర్రున వెను దిరిగాను

సన్మానం నన్ను వెక్కిరించింది

పువ్వుల దండలు శాలువలతో పాటు అంత అందానికి ధరించిన ఉంగరాలు తిరిగిన కూడా విసిరికొట్టాను నున్నని గుండ పిలకజుట్టు చేతికి తగిలింది

గాయిత్రి అనేకల కరిగిపోయింది

బిందు మాధవస్వామి ఆలయ పూజారిగా ప్రయాణమయ్యాను